

62) Κάβουτος. Κοκκινόκαστρο. φωτ. 96, 97 της 15-6-69

Ένα κάστρο χωρίς τοπογραφικά προβλήματα. Πηγαινείς σ' αυτό από τους Μύλους και η ανδραση είναι εύκολη. Τώρα έγινε και όρμος.

Στην αρχή συναντάμε έναν τοίχο που περιβάλλει τη μεσαιωνική πόλη και που στη μεριά είναι συννεχώς λιθωμένος.

Πηλότερα ορθώνεται το κάστρο που το ονόμασαν Κοκκινόκαστρο γιατί

Φουάρας Γ. (1964), σ. 102.
 Χατζηκωνσταντίνου Δ. (1974), σ. 51.
 Σκούρας Θ. (1975), σ. 357.
 Γιουρδούπουλος Κ. (1930), σ. 96.
 Βιβλιογραφία

επιτύπωση αρχαίου βεάτου.
 Βιβλιογραφία

61) Κάβουτος. Ακρόπολη. φωτ. 95 της 4-5-69

Στη θέση Παλαιχώρα της Καρύστου σώζονται αρκετά τμήματα τείχους Ελληνιστικής εποχής. Λιότερα υπάρχουν και στη θέση Φιδέλια των Μύλων, περίπου 2 χιλ. από τη σημερινή Κάβουτο, καθώς και ένας χώρος που δίνει την

Κασρίτων Ψαχνών και τον πύργο των Πολιτικών.
 Βιβλιογραφία

Σκούρας Θ. (1975), σ. 356.
 Τριανταφυλλόπουλος Δ. (1974), σ. 218.
 Κόδερ Ι. (1973), σ. 97, 101.

60) Καμάρια. Πύργος. φωτ. 94 της 15-6-75

Χωριό της Κ. Ευβοίας αρκετά μετά τα Ψαχνά. Στα ΝΑ και σε απόσταση μιας ώρας πορεία, πάνω σ' έναν βράχο που στέκει ολόρθος στο βάθος μιας πελάτας, σε υψόμετρο 140μ. είναι ο πύργος καθώς και μερικά άλλα σελ από τους δάλους, αλλά ο μισός γκρεμισμένος. Από τη θέση του ελέγχεται ένα πολύ μεγάλο τμήμα του Β. Ευβοϊκού κόλπου και έχει οπτική επαφή με το

Κασρίτων Ψαχνών και τον πύργο των Πολιτικών.
 Βιβλιογραφία

Δεν υπάρχει λεπτή παραούση.

59) Καμάρια. Αρχαίο οχυρό. φωτ. 93 της 15-6-75

Στη βάση του ενατικού πύργου υπάρχει τείχος από μεγάλες πέλεκητες πέτρες που σχηματίζει γωνία και δείχνει να ήταν τεράλινο. Μέρος του οχυρού αυτού το καταλαμβάνει ο πύργος ενώ άλλα τμήματα του είναι ελεύθερα, γιατί οι διαστάσεις του ενατικού πύργου είναι μικρότερες αυτών του αρχαίου οχυρού.

Είναι προφανές ότι και οι αρχαίοι είχαν εκτιμήσει τη σπουδαιότητα της θέσης αυτής και είχαν χτίσει οχυρό, ίσως πύργο παρατηρητήριο όλου σχεδόν του Β. Ευβοϊκού κόλπου. Το ίδιο μέρος εκτίμησαν και οι Έβριοι και έχτισαν τον πύργο τους πάνω στο ερείπιο του αρχαίου.

Βιβλιογραφία

το πολύ κεραμικό υλικό στη δόμησή του, του δίνει μια κοκκινωπή χροιά, ιδιαίτερα στο ηλιοβασίλεμα.

Ιστορία, θρύλοι, παραδόσεις, ιπποτικοί αγώνες και ηρωικοί αλλά και έρωτες χαμένοι στα ερείπια, περιμένουν τους ιστορικούς να τους φέρουν στο φως.

Η γενική κατάσταση του κάστρου είναι τέτοια που η αναστήλωση του δεν είναι δύσκολη. Αυτό αποτελεί ζωντανή επιθυμία των Καρυστινών, που παρά την προσφορά σημαντικού ποσού για την πραγματοποίησή της δεν βρήκε κατανόηση από τους αρμοδίους. Έχουν γίνει κάτι μικρές εργασίες αλλά τίποτα το μεγάλο, το τελειωτικό.

Βιβλιογραφία

- Αναστασόπουλος Ι. (1962), σ.113.
Ανώνυμος (1958), φ.82.
Ανώνυμος (1977), φ.70.
Ανώνυμος (2001), φ.17.
Βέης Ν. (1943).
Βέλτερ Γ. (1955), σ.70, 72, 76.
Βρανόπουλος Επ. (1960), σ.130.
Γκίκας Γ. (1971), σ.76.
Γκίκας Γ. (1982), σ.84.
Γκίκας Γ. (1995), σ.317.
Γουναρόπουλος Κ. (1930), σ.88.
Γρηγορόβιος Φ. (1904), σ.513.
Δεμερτζής-Κοκκίνης (1962), σ.10.
Διαμάντης Κ. (1971), σ.12.
Καράκωστας Ν. (1933), σ.98, 101.
Κλαδάς Ν. (1937), σ.177.
Λαζαρίδης Π. (1968), σ.245.
Λαζαρίδης Π. (1969), σ.211.
Λεβίδης Α. (1936), σ.162.
Λεβίδης Α. (1951), φ.7.
Λιάπης Ιερ. (1971), σ.152.
Μιχαλόπουλος Φ. (1954), σ.21.
Μπελλάρας Ν. (1940), σ.28, 34.
Παπαμανώλης Θ. (1954), σ.80, 85.
Παπαμιχαήλ Στ. (1993), σ.15.
Παπασταματίου Τ. (1937), σ.53.
Σακκάς Γ. (1955), σ.115.
Σκούρας Θ. (1975), σ.357.
Τρίμης Κ. (1894), σ.25.
Τσιφόρος Ν. (1977), σ.115, 185, 198, 321.
Τσολάκης Ι. (1969), σ.35.

Φουσάρας Γ. (1975)
Φουσάρας Γ. (1975)
Χατζηκωνσταντίνος Π.
Χατζηπάνος Π.
Χωρέμης Αγγ. (1975)
Koder J. (1971)
Koder J. (1973)
Miller-Λάμπρος Ι.
Phillipson I. (1975)
Thiriet Fr. (1955)

63) Κάρυστ

Το παρακείμενο κάστρο, που βρίσκεται στο ανατολικό μέγεθος του κάστρου, είναι ένα αρχιτεκτονικό μνημείο. Το σχήμα του είναι ορθογώνιο, με κρότερη τη βόρεια πλευρά. Χαρακτηριστικό είναι η σκευές στις εσοχές, που ανεβούν. Έχει κτιστεί με πέτρα.

Βιβλιογραφία
Ανώνυμος (2001), φ.17.
Ανώνυμος (1977), φ.70.
Γκίκας Γ. (1995), σ.317.
Γουναρόπουλος Κ. (1930), σ.88.
Γουναρόπουλος Κ. (1930), σ.88.
Λαζαρίδης Π. (1968), σ.245.
Παπαμιχαήλ Στ. (1993), σ.15.
Παπαμανώλης Θ. (1954), σ.80, 85.
Σκούρας Θ. (1975), σ.357.
Φουσάρας Γ. (1975)
Koder J. (1973)

34) Καστέλ

Στην Καστέλ φέρεται ακριβώς η ονομασία του κάστρου. Η ονομασία του κάστρου είναι ίσως άγνωστη. Οι κάτοικοι του κάστρου είναι οι ίδιοι με

Στην Καστέλλα κοντά στα Ψαχνά υπήρξε πύργος. Η θέση του δεν αναφέρεται ακριβώς από κανέναν. Ο Α. Παπακωνσταντίνου αναφέρει σε μια τυρία του Girard. Επέλυσα την περιοχική μόνος μου και μαζί του αλλά κανένα ίχνος δεν βρέθηκε, που να προσδιορίζει τη θέση του. Οι υπόλοιποι δηλώνουν άγνοια. Οι Koder και Philippson αναφέρονται σε αναγραφές παλαιών χαρτών ενώ οι ίδιοι λένε ότι, δεν βρήκαν τίποτα. Κι επίσης όμως σε κανέναν χάρτη από

34) Καστέλλα, Πύργος.

Φουδάρας Γ. (1959), σ. 154-168.
 Φουδάρας Γ. (1964), σ. 98.
 Χατζηκωνσταντής (1974), σ. 42-50.
 Χατζηγιάννης Π. (1936), σ. 24, 30.
 Χωρήμες Αγγ. (1971), σ. 263.
 Koder J. (1971), σ. 115.
 Koder J. (1973), σ. 121, 170.
 Miller-Admirps (1909), τόμ. Α' σ. 115, 297, 349, 431, τόμ. Β' σ. 212.
 Philippson I. (1951), σ. 704, 743.
 Thiriet Fr. (1953), σ. 109αδίκδ.

αυτοαυτο μέρους της ακτής της πόλης. Το παραθαλάσσιο κάστρο της Καρύστου, το Μπουρτζί, βρίσκεται στο ΔΕ πολλα σημαία των τοίχων του είναι εντοιχισμένα αρχαία και ρωμαϊκά αρχιτεκτονικά μέλη μεταξὺ των οποίων αρκετά με γλυπτές διακοσμήσεις. Το σχήμα του είναι εξάμυρο με μεγάλες πύλες την Α και Δ, μικρότερη τη Β και μικρότερες ακόμα τις άλλες πύλες που συγκλίνουν προς Ν. Χαρακτηριστικές είναι οι «ζεματιστές» του, όπως λέγανε ειδικές κατασκευές στις επάλξεις απ' τις οποίες ρίχνανε καυτό λάδι σ' αυτούς που βλάψανε βουβόν. Έχει δύο ορόφους και γενικά διατηρείται σε πολύ καλή κατάσταση.

63) Κάρυστος, Μπουρτζί.

Φωτ. 98, 99 της 15-6-69

Φουδάρας Γ. (1959), σ. 154-168.
 Φουδάρας Γ. (1964), σ. 98.
 Χατζηκωνσταντής (1974), σ. 42-50.
 Χατζηγιάννης Π. (1936), σ. 24, 30.
 Χωρήμες Αγγ. (1971), σ. 263.
 Koder J. (1971), σ. 115.
 Koder J. (1973), σ. 121, 170.
 Miller-Admirps (1909), τόμ. Α' σ. 115, 297, 349, 431, τόμ. Β' σ. 212.
 Philippson I. (1951), σ. 704, 743.
 Thiriet Fr. (1953), σ. 109αδίκδ.